

Stilling, der er blevet en sørgelig Nødvendighed, fordi vort Land er blevet sønderlemmet, og fordi vi ikke mere ere, hvad vi være før. Jeg har med største Interesse hørt de to sagkyndige Medlemmer udtale sig om denne Sag, og jeg har selv kunnet føle, at det maa være den bitterste Skæbne, der kan overgaae Mænd af den Art, at de skulle være tilstede i et Dieblit som dette, da Regjeringen træder op og siger: Vi kunne ikke mere, men der maa gøres et Omslag. Naar disse Mænd træde op her som Sagkyndige, maa det gøre et stærkt Indtryk paa os Andre, der ikke ere Sagkyndige; men paa den anden Side kan man ikke tænke sig, at en Regjering ikke ogsaa skulde støtte sig til sagkyndige Domme i denne Sag. (Vil de: Saar eller isfor?). Læg vel Mærke til, mine Herrer, at af de Mænd, der her ere optraadte imod Regjeringen, har det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgtreds (Schonheyder) selv udtalt, at der er en saadan Berling i Opfindelserne med Hensyn til Skyfset, at det derved er umuliggjort for os at holde Skridt med andre og mægtige Nationer; læg Mærke til, at det er en umulig Opgave, der stilles os, naar man vil, at vi skulle holde os paa det samme Standpunkt som de os omgivende Magter. Derfor siger nu Regjeringen, som har Ansvaret, at vi maae indskrænke os til det Mulige. — Jeg vil iøvrigt paa ingen Maade opholde Thinget med min Tale i en Sag som denne, undtagen forsaavidt, som jeg endnu vil lade høre, at ogsaa jeg beklager, at vi ere bragte til det Punkt, hvorpaa vi nu staae, og det netop ogsaa med Hensyn til det, som har været saa høit berømmet overalt i Verden, nemlig det danske Søværn og den danske Sømand ogsaa i sin Egenkab af Krigsmand. Det er Noget, som maae knuge ethvert dansk Hjerter, men det Rigtigste er, at vi ikke overanstrengte vore Kræfter, at vi ikke, som man siger, springe op som en Løve og falde ned som et Saar. Det er rigtigere iforveien at beregne, hvad der er muligt for os, og at vi da indenfor det Mulige gaae til den yderste Grændse, end at vi overanstrengte os og møde paa Steder, hvor man troer at kunne indlade sig paa en Kamp, der imidlertid ender med, at man ligger brat under, hvilket man ogsaa iforveien maatte

kunne have beregnet vilde blive vor uundgaaelige Skæbne. Jeg er nødsaget til her i denne Sag at støtte mig til Regjeringens Veiledning, idet det er mig umuligt i denne Slags Sager at danne mig en selvstændig Mening; dertil hører der tekniske Kundskaber, som jeg og det store Fleertal i Thinget ikke have. Jeg maa udtale min Tak til Regjeringen, og jeg maa udtale det Haab, at den ogsaa med Hensyn til Landværet maa kunne komme til et Standpunkt, som bedre svarer til Landets Kræfter, saaledes at man heller ikke der stiller sig umulige Opgaver. Jeg skal tilraade dem, der ikke have større Indsigt i disse Sager end jeg, at følge Regjeringen, som bærer Ansvaret for, hvad der skeer, (A. Hage: Vi bære Alle Ansvar!) og ikke at holde sig til dem, der staae uden Ansvar (Udfrydelse). Derfor de Medlemmer, som ere af en anden Mening, kom til Roret og skulde paatage sig Ansvaret, var det muligt, at deres Stemme vilde lyde anderledes (Udfrydelse).

Formanden: Maa jeg anmode ærede Medlemmer om at afholde sig fra at afbryde Taleren.

Winther: Jeg har iøvrigt aldeles ikke ønsket at gøre nogen Bemærkning imod de to høitærede Talere (Luxen og Schonheyder), uagtet det forekommer mig, at der var Udskilligt i deres Foredrag, som efterlod ikke faa Blottelser, men dertil antager jeg, at Ordføeren og Regjeringen ville tage Hensyn. Jeg har kun villet gribe Leiligheden til at udtale min Overbeviisning om, at der nu er et Vendepunkt, som vi maae glæde os over, at Regjeringen forstaaer at bruge, og at vi ikke bør vove at gaae imod den i et Punkt som dette, hvori vi ikke have det Slags Ansvar, som Bestyrelsen har. Jeg veed meget vel, at vi ogsaa have et Ansvar, men det er af en anden Art end det, Regjeringen har, og jeg raader derfor til, at man i dette Punkt følger Regjeringen.

Dinesen: I Betænkningen over Krigsministeriets Budget er der meddeelt en Skrivelse fra Forsvarsministeren, hvori han med-